

nekoliko besed. Ko smo čitali nekatere pesmi, zdelo se nam je, da nam zvení samega Koseskega jezik na uho: »Kjer umira solnca žgoči pik«, „V me ni meril trpkih domov lok“, „Zibnejo mi v nič, pozabe rop“, „In s pustih holmov čuje se tulba sivih pás“, „Notranjega je Savel znak prepira“, „Lažnjivega naj strela govoruna“ (sic!), „Ostril je brambe pik“, „Pripravljen koj v kolenopad“, „Vsake obzirbe prost razvname se“, „Sproži cevkovrat“, „Prehitel si, pustivši v dvomu brige“, „On v groznem hlačetresu nič ne čini“, „Ukačem o prikazni čeljust se stegne v pas“, „Spočeto grof za šalo pod himbe skrrije lub“, „Kdor hoče jo objeti, naj v sulčbi skusi dlan“ i. t. d., i. t. d. Glasno in slovesno moramo ugovarjati, da bi se dandanes še takó grozno mučil jezik slovenski! — V izrazih in podobah ni pisatelj nikakor izbirčen: „V divjem krohotu prokleta hiti“ (Turek namreč), „Za hrbtom mu Drenjci pokažejo fige“. „Prokleta bolha“, „Prokleta baba“, „A zdajci nastane krohot, se z baše ropot“, „Kar iz golid naravnoč rumeni sok ti žro“(!), „In kakor Ugolina v Pizi že zrem se v kaši“, „A da-si zel je sad filozofuha“, „Pač grenke so človeku sreče fige“, „Ogromnih oslarij si tužna priča“, „Sadje najbolj zrelo ne pade samo v žrelo“, „Da bi spet napokal se“, „Ker osmolil si je gobec“. Koliko je še drugih trivijalnostij, katerih niti ne omenjamo! — Stiki so po nekod jako slabi, pevska mera ni povsod izbrana kaj srečno. Zakaj beremo toliko pesmij v nibelunški meri, ko je vender jasno kakor beli dan, da ne prija našemu jeziku? — Iz kratka: ako se pisatelju njega proizvodi res zdé taki, „da ga mora biti resna volja, oteti je pozabljenja,“ mi mu ne pritrjujemo. Najboljše, kar sploh čitamo v knjigi, to je prevod Heinejevega „Belsazarja“, ali še ta ni takšen, kakeršnega smemo zahtevati po vsi pravici. Omenjamo še, da kazí knjigo mimo vsega drugega premnogo tiskovnih pogreškov, ki bi se bili lahko odpravili brez vsakega truda. Žal nam je, da moramo toli ostro soditi knjigo Zakrajskega, ali naloga leposlovnemu listu je vender ta, da vestno in nepristranski poroča o proizvodih, kateri se mu pošiljajo na ogled!

Nauk, kako zasajati vinograde z amerišskimi trtami, da jih trtna uš ne more uničiti. — Ta knjižica, katero je po naročilu deželnega odbora kranjskega spisal g. *Rihard Dolénc*, vodja deželne vinarske, sadjarske in poljedelske šole na Grmu, podaja v drugem natisku najpotrebnejše nauke, kakó je zopet zasaditi vinograde, uničene po trtni uši. Knjižica je spopolnjena po najnovejših izkušnjah, pojasnjuje jo tudi 25 slik. Cena?

»**Pavliha**«. Slovenci smo že imeli jako mnogo šaljivih listov, uredovanih kolikor toliko srečno, ali dolgo ni izhajal nobeden, in ko je zamrl, nihče ni posebno jokal po njem. Novo leto nam je zopet prineslo nov humoristiški list »Pavliha«, kateri bode izhajal 15. in 30. dan vsakega meseca, tiskal pa se bode v Trstu. Izdajatelj in odgovorni urednik mu je g. *Šimen Jak*. Prva številka, ki se nam je poslala na ogled, obseza dôkaj šaljivega berila, žal, da le malo ali nič izvirnega, in nekoliko podob, izmed katerih pa je óna »Slovenci o Božiči« do cela ponesrečena. »Pavliha« veljá za vse leto 4 gld. Ali bode njega usoda boljša od usode njegovih prednikov, to bodemo šele videli; želeti bi bilo vsekakor.

Pesmi S. Jenka. Prejeli smo dopis, čegar zmisel je ta, da bi se priredila nova izdaja Jenkovih pesmij, ker je prva izdaja že davno pošla; vánjo naj bi se vzprejele sevéda tudi nenatisnjene pesmi iz Jenkove ostaline. — Takšna izdaja je izvestno živo potrebna, in zató drage volje priobčujemo te vrstice. Govorili smo o tej stvári tudi z g. Giontinijem, ki je svoje dni kupil Jenkove pesmi, in ker se g. Giontini ne upira novi izdaji, zató je upati, da se nam vender — dasi ne précej — v lepi obliki podadó poezije jednega najboljših pesnikov slovenskih.

Dr. Th. Elze, Zur Geschichte der Reformation in Krain. Znani protestantski župnik in raziskovalec reformacijske dôbe na Kranjskem je priobčil v zadnjem zborniku